

ARCHIV - NAŠE BONNA

Státeda, 26 duben 2017

Tvorek, který je na svá léta neuvěřitelně nabitý energií. Chová se občas zcela neúměrně svému vzrůstu a bývá zvyklým. Občas si myslím, že má v sobě zakódováno dokonce cosi z pavouka... Velice ráda totiž leze po výškových kách. Když byla malá, byla má velký mazel. Nyní je to tvrdohlavá mršaka, která až malinká, ovládá celou naši rodinu.

Kdo je to? Pěci naše Bonna, svérázný trpaslík, kterého máme po zesnulé babičce. Jednou s Bonnou vyšla s námi na výlet, byli jsme tehdy na chalupě v Jeseníkách. Po dlouhé tře - samozřejmě v jejich unavení, jediné, co jsme hledali, bylo místo k odpočinku v trávě. A víte, co nám ta mršaka provedla? Zatím, co jsme využívali slunce, v ní trávy a a užívali si zasloužený relax, náš věrný pes po oběhl všechny naše batůvky. Šikovně si vybalila všechny své věci a v odlehlém koutku je zbalila... Pak jsme – ale jen kvůli ní - nakonec skončili v útulné zapadlé hospodě u pivečka a gulášce. Dost možná to s námi myslela dobře - věrně platí heslo: pes je nejlepší přítel člověka ...

Poslední léta ji bereme jako psa-mudrlanta, který má doopravdy poděpici; nejrůzněji sledují její reakce na určité věci s námi. Taková: "Pojedeme autíkem!" milou Bonnu přimělo vystěhoval. Začne dlat kolemka kolem zahrady přitáhne svou deku, sedne si, kouká a blaženě čeká. Naopak, nedej bože, když někdo pronese: "Budeme se koupat", tak to okamžitě zmizí a věrně abychom ji hledali. Až by si byla doma, jak po vykoupení vypadá? Malá, hubená, spíše rostlou krysou připomínající. Ale nejen koupání ji k útěku. Bonna pes-emigrant odmalíka. Stačí špatně zavětit a neuplyne ani minuta a psa není, takže následuje dlouhé hledání, pískání a volání. Vzpomínám, jak jsme opravovali plot, to vám bylo... Rozběhly se extra přípravy, kolem dokola jsme rozmístili různé kusy věrně, jen aby nám Bonna neutekla, ale úspěšně. Neuhla ani hodina a pes nikde. Nešťastná mamka běhala po domě a kolem domu, takže vzal kolo a jel ji hledat na ulici... Já dostala za úkol pískat a volat. Nakonec se našla, díkybohu. Jen se pak kolem nás uraženě proplazila a rychlostí blesku zmizela v domě.

Zašla a přeměnila toho v životě už mnoho. Na konci ledna lo roku už věrně vypadalo, že nás opustí. Na bříšku najednou měla bouli, která začala připomínat nádor. co už se jí přestala obnovovat tkáň, veterinář navrhnul utrácení. Dohoda s ním byla jasná. Dáme jí šanci, a pokud nedostane bolesti (které zatím ovidně nemá), neutratíme ji. Jenže ona se chovala jakoby nic. Venku lítala po zahradě, když někdo přišel na návštěvu, tak jásavě vyskakovala až ke klíci a vítala stejně báječně i kdyby to byla minuta, co jsme odešli. Ano, zázraky se asi dějí. Naše milá Bonna se během pár týdnů najednou uzdravila, a dokonce jí na bříšku vyrostly nové chloupky; nádor se nějakým způsobem vypařil. To už doktor bylo trochu moc. Koukala na ni jak na něco neskutečného. Ovšem jen do té doby, dokud na něj Bonna neupřela svůj kukuš, nepodívala se na něj svými velikými očima. Sedla si před něj a začala pošívávat, a normálně, bylo to, jako by mu sdílela, jak to věrně bylo. Pak se otěpala, koukla na nás, skočila ke dvěma a špatně je špatně něco ve smyslu: "Tak co je, jdeme už, ne?" A bylo. Od té doby se na ni díváme docela jinými očima; nikdo neví, co se tehdy stalo, a proč se takhle chovala, ale věrně jsme rádi, že naše malou máme doma, že je zase zdravá... Protože to zpestření, které nám každým den připravuje, je kořením našeho života. Teď netrpělivě čeká na své desáté narozeniny, které bude mít už za dva měsíce (vypadá přitom stále stejně). Ještě osm let a bude ve věku, kdy si bude moci připravit svůj poslední kaz... TETA BĀŠTA